

[Sigsgaard.]

heder for, at mennesker bliver draget direkte og daglig ind i beslutningerne. Nogle er betænkelige, nogle siger: ja men det har folk da ingen forstand på. Men er man sikker på, at det altid ville gå så forfærdelig meget værre, end det går nu? Efter min opfattelse foretages der en lang række fejlinvesteringer i store administrationsbygninger osv. i dag; og der foretages jo også på andre punkter endnu alvorligere fejlinvesteringer; jeg tænker på hospitalsskandalen her i hovedstadsregionen. Kunne det have været gjort værre? kan man næsten spørge.

Sidst var der en overlæge, der i et dagblad i går sagde: ja men havde det ikke været bedre at bruge nogle af de hundreder af millioner kroner, som man nu hælder i hospitaler, der kommer til at stå delvis tomme, til at løse saneringsproblemerne; så ville der blive færre mennesker, der havde brug for hospitalsbehandling. Nu skal vi altså høre det fra de overlæger, om hvem det fra administrationens side i mange år har heddet: ja men de kræver jo ind og kræver ind til deres hospitaler. Det kan være, at visse fejlinvesteringer ikke ville ske eller ville blive mindre alvorlige; hvis man demokratiserede.

Særlig i hovedstadsområdet er der brug for store strukturændringer; der er som bekendt og som forudsagt af VS ikke sket et klap i hovedstadsområdet. Jeg ved ikke, hvor mange indenrigsministre jeg har diskuteret med her fra talerstolen, men det er efterhånden nogle stykker, i de sidste 7 år, og de har hver og én stået og forsikret, at nu skete det snart; nu behøvede vi ikke at stå her og komme med vores forslag og vores kritik og vores indvendinger; det var der ingen grund til, for nu sad der jo netop en kommission og arbejdede med tingene, et udvalg; eller hvad ved jeg. Jeg har selv haft den tvivlsomme ære at være medlem af sådan et udvalg, der arbejdede med tingene; derfor ved jeg, hvad jeg taler om; når jeg siger, at det kommer der ikke et klap ud af, og det har jo også vist sig med det udvalg, der nu har siddet.

Her i hovedstadsområdet bør amterne afløses af et storamt, og kommunegrænserne bør grundigt revideres; men det er der ikke megen lyst til. Men er der noget sted i Danmark, hvor kommunegrænserne er unaturlige, så er det i hovedstadsområdet, hvor

de snart følger den ene gade og snart den anden gade på kryds og tværs af byens struktur. Målet for den reform, der skal komme i hovedstadsområdet, må ikke mindst være fuld økonomisk udligning, og dér har der været en tendens til, at man fra socialdemokratisk side i alt for høj grad er gået på akkord med de konservative, som selvfølgelig holder på deres privilegier. Vi må benytte lejligheden til at advare imod at gå på akkord; vi må for hovedstadsområdets vedkommende forlange en lige så gennemgribende udligning, som de har i Ålborg, Århus og Odense. Hvormed kan man begrunde en forskelsbehandling?

I øvrigt må jeg sige i forbindelse med hovedstadsreformen, at indirekte valg er af det onde, og reformen bør inkludere indflydelse for borgerne i hovedstadsområdet i et omfang, som man slet ikke har drømt om i det udvalg, der har siddet og arbejdet med det; det er jo et spørgsmål, man dårligt nok diskuterer. I dag regeres der — i hovedstadsområdet mere end noget andet sted, og jo større kommunerne er i hovedstadsområdet, jo værre er det — fuldstændig hen over hovedet på os; der bor i det område.

Ministerens gør decentraliseringen til et hovedpunkt; og det lyder jo smukt, men der foreligger desværre kun lidt om, hvad det er for store opgaver, der skal overflyttes fra staten til amterne. Det burde ligge i decentraliseringen, at alt overflødigt regereri faldd væk. Kommunerne kan i dag bygge skoler til 30-40 mill. kr. uden større kontrol fra staten, men når de skal lave en børnehave, uha da, så skal alt kontrolleres til mindste detalje. Det hænger vel sammen med den paniske frygt, man har for misbrug af det offentliges serviceydelser, sådan at man gerne bruger mange flere penge på at gardere sig mod et misbrug, end et sådant eventuelt misbrug ville have kostet, hvis det var forekommet; det er ikke, som når man yder støtte til industrien, for så er der ingen kontrol på. Hvis man lagde den kurs helt om, kunne der spares i ministerierne, men de problemer står der ingenting om i betænkningen, og derfor kan jeg ikke give så meget for de ord om decentralisering.

Ministerens tredje punkt går på en kraftigere generel styring i den offentlige sektor, men hvad gavner det, så længe den private sektor er vildtvoksende? Staten kan da godt